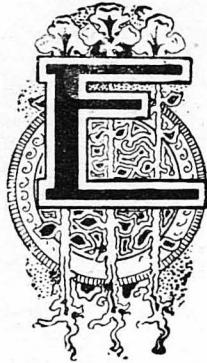


ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΣΤΡΙΦΤΟΜΠΟΛΑΣ ΚΑΙ Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ

Ο Μαρκίνης δάσκαλος πού μαθαίνεις τά παιδιά νά ρίχνουν το μαχαίρι. Πώς τώσκασες απ' την Τριπολιτάν. Ο πρωινός διανετός του. «Ο αυτεδίδικτος ωραλγογειδωτής». Ο Αλέξης Στριφτόμπολας καὶ ή ἐπανάστασις του 62. Νέοταρα επεισόδια απ' τη γωνί του. «Ενας εύθυμος τύπος της παλιής Βουλής». Ο Στριφτόμπολας κι' θ... πειτής τευ κάρρου, κτλ. κτλ.



νὰ μαχαιρώσῃ ἔνα ξαπτιέ καὶ νὰ γίνη ἀμέσως ἄφαντος ἀπὸ τὴν Τοπολιτσά.

Κατέψημε τότε στην Ζάχιμο καὶ πατεράζηθη στὸν Ἀγγιάκο στρατόδων του τελεούσινήμερη στὴν ἀπόστασιν. Ὁ Αναγνώστης Στρατιώτης αλλὰ πειτὲ φοβερός στὸ σπαθί. Ἐπειδὴ ἀπὸ μία χρονια, στα 1818 — αὐτῷ Ξεργάτης πεύ, τὸ κατόφθιμον τοῦ — Ἀναγνώστης στὸ Μοριάνον καὶ μῆτρα σωματικῶν του ἀρρώστων Ἀσημένια Ζάχιμη, ντυμένος καὶ εμπατούμενος δύοις οἱ Τορέρων τῆς ἐποχῆς ἔσενης. Αγοράτερα, παντοτε τούτη τὴν ἐπέρθεσιν αἰτεῖ καὶ ἔσωσι τὸν... ὄντοςγνωσθεῖσιν, τέξιν στὴν θύρα ποιῶν ήταν αὐτόδικας.

Στὸ 1821, ὁ Ἀναγνῶστης Στρατόπολες ἐσχριμάτισε ἐναὶ σῆμα
ἀπὸ συνωμανοῦς τὸν Κλαινῶντας, ἔλαβε μέρος στὴν πολυφύλα τῆς
Καλαβρῶν ταν καὶ αἰγαλίωπος παῖδες Τούρκους. Ἀργότερα, ἐπολέ-
μψε' μὲν θάρρος ἀπεριστεροῦ, τραγου-
δντατος, στὴ μαζὶ τοῦ Δεβιδοῦ. Μᾶ
σφάρα τούτουρε τὸ παγουδὸν ἀπὸ τὸ στό-
μα καὶ τὸν ἔριξεν νερῷ. Ξάθιρε τὸ κα-
λεύτερο σπάθη τοῦ Μοριά, εἶτε ὁ Κολο-
κοτούρων, που λιταήθηκε πατίσασθο.

* * *

Γιατί τοῦ Ἀναγνώστη ἦταν ὁ Ἀλέξης
Στρυφότματους, ὃν φωνατεύει λόγοφρός γρ-
αψις, τίτος σπουδαστός, ποὺ τὸν θε-
ικούντα τίνως ἀκόμα οὐ ποτὲ πάλι μότεροι
Ἀθηναῖοι. Οὐδὲ τοῦ θαυματίας
ἐντελῶς διαφυγεῖτο ἀπὸ τὸν πατέρα
του, σημαντικαὶ τὴν παρομίαν εἰπόντο
βγάζει ἄγνωτη.

Στή Οὐθωνία χρόνια, δ' Ἀλέξης Στρι-
φτούστολας, νεαρός, εὐταλής, τορρώντας
μὲν χάρι τῆς Ἑλλήνικης ἐνδιμασίας, εὐχε-
γίνεται ἀγάπητος στὸ Βασιλικό ζευγάρ
καὶ ἔμαυτος ἐλένεσερ στὸ Παιάνι, ὃπου
διασκεδαζε τοὺς μὲ τὴν εὐθυγάτια του.

Νοθρόν διοικούσε την αποδιπλωματική γενονότητα. Ο ταγματάρχης Κοροναρίδης, αρχηγός της τότε έπουλανθέντων συνήγορων, χαρίζει καινούρια πορφύρα, ειδωλού την τυχότα. Επτά, κατά το Μάη του 1862, επιστείπεται και στον 'Αλέξη Σταθοπούλο τον μεγάλο μαντζού, ο 'Αλέξης δεκτήσει να γίνει καὶ αὖτε συνομόθυτός της στον μάρτυραν στὸ Παλάτι καὶ είτοντας Τούρκον.

— Μεγαλειότατε, ὦ Κορωνᾶς καὶ οἱ
φίλοι του ζάνενν συνομοσία νὰ σὲ διώ-
ξαι!

ΝΑΣ ἀπὸ τοῖς ἄγνωστος ἥρωες τοῦ
Ἀγώνος είνει καὶ ὁ Ἀναγνώστης Στρα-
τηγούμενος, ὁ πολεμοῦς καὶ δάσκαλος
... Στόχους τῆς σπάθαις οὐ
δάσκαλοι θυσανοί, γιατὶ οἱ Τοντό-
νοι τοῦς περιφρονοῦσαν καὶ ὡς Εἴλι-
νες, ποὺ τοὺς ἐπέτελναν τοῦ μαζού,
δὲν τοὺς ἐπλήρωσαν ξενανοτητικά.

'Ο Αναγνωστής Στριφτόπολες πέ-
τη το σχολείο του στην Τοποθεσία,
στην απόστρεψη συνοικία των Ταξιάρχων.
Εδίδασε τά πατεία νύ διδα-
χονταν στο Οργανική, νύ γραφούν λίγα
επιλεγμένα μάθηματα, άλλα προτάστων
ταυτιζόνται την φυσική τους κατά την προ-
ταίρευτη για την απόλυτην του Γε-
νετού.
Ήταν σοβαρός καὶ ψυρός ἀν-
θρώπος, επιδειξις νύ πετά το μοχαίον
μαζούν καὶ νύ το παρθένη όπου ήδη-
τε. Αύτος έμαθεν καὶ στοιχια μαθητείας.
Με τους Οδομανούς δὲν τα πι-
γανει καθόλου κατά μάλιστα συγχώ-
μαζούν τους καὶ μά μέρα μάνγκραστος
νύ γινει αἴσιος ἄραντος ἀπό την Τυ-

ἀναγκαῖόταν νὰ κρύβεται γιὰ νὰ μὴ τὸν χτυπήσουν.

Οτεν δὲ οὐθων ἐζηροντισκε, οὐ Στριψτιμολας τὸν ἀκόλουθον στὶ Βασιλια καὶ ἔξιν ποντιν τον στὴ Βασινέρην διπο εἰδε τὸν ἐξαι-
σιον Βασιλέα νά πεθαίνεν. Η Βασιλίσσα Αιμάλια — σταν δε Στρι-
ψτιμολας πήγε να τὴν ἀποχαιρετητη — τον ἐκάρισ διν ἀπο τὶς πο-
λιούσιες Ἐλληνικη φορεσιν τὸν Οὐθωνον, ἀνταμεινόντας τον ἔται
καν πάντοι καὶ περιφερειασκοντα.

Ωστόσο, έντονεματάξην ὁ νέος Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος Γεώργιος Α' είχε φτάσει στὰς Ἀθήνας καὶ τὰ εὑπέρ της πάροιςκαν γά καταπλανώντα. Οὐ Αλέξης ἔγνωσε στὴν Ἑλλάδα, φορώντας τὴν ἐθνικὴ φρεσιά τοῦ ἀποθανόντος Βασιλείου καὶ ἀστοφυτοπόντας. Ἀμέσως αιγαστεύτηκε στὰ πολιτικὰ τῆς ἐπαγγείας Πατρών, μᾶλλον στὴν αιγαστεύτηκη, γά τιν ὄποιας ἦταν γεννημένος ὁ ἰδιόρθυμος αὐτὸς ἀνθρώπος. Οἱ Πατρινοὶ τὸν ἔλεγαν τερτιῇ, ἐν ταῖς τούς τὴν ἐψήφισαν, καὶ ὁ Στρατόπολας, ἀφοῦ ἐχρημάτισε καρπούς καιρῷ ματικῷ σύμβουλος τοῦ Δήμου Πατρέων, ἐψιλοδέσποιο ἀνάτερα ἀξιώματα καὶ ὑπέβαλε ἱπτηριστήτη Δημάρχον. Περιόφθεις δοναὶ ἡ προκλητογένεις τῶν ἀγροτεύεις, στολισμένες μὲν ἀστεῖα, παρομιώτες καὶ ἀνεξίστοια της Ναυαρίνου Χόντζα.

Δημάρχος δὲν ἔγινε ὁ Ἀλέξης, ἐγγήκε διώκει ὀργότερα βούλευτῆς τῶν πορθμονού κομματοῦ, κώνων στὶς ἄμφινες ὑποσχέσεις του. Κυρίως τὸν ἐψήφισαν ὃς χωροί, στοὺς διποτούς ἔκανε ἐντύπωσι ή μεγάλοπρεπεῖς ἐμφάνισις του και τὰ παχειά του λόγια.

Σὲ μὰ διαδήλωσι χωριζῶν, πὸν ἐμτῆκαν μὲ πάτερες καὶ τάπιπαν στᾶς Πάτρας, ὁ Ἀλέξης ἀγνοεῖντας, ἔδειξε τὸ μέγαρο τοῦ Δημοτοῦ Στάτου, καὶ εἶπε—

— Τὸ βλέπετε αὐτό; Τὸ φτειάσαντε γὰρ νὰ πηγαίνουν μέσα ή ποιῶντες νὰ πορτεῖσθαν... Αὐτὸν δὲν θ' ἀφήνω ἐγώ! Οὐ τὸ ζάχω κάτι,

ιεδες δημάρχοι τα φτιένεινε... "Αυτα πε βγάλετε μενα βουλευτή, θα τα ζεφύρωσαν όλα και θα φτιέψω συνέξ, νάργισσοντες από πά ποριά σους, νά τρώτε τα συκαλέσαια σας και νά πινετε τή φακή σας!"...
Επειτα από τέτοιες αστηρίες επω-

γειλίες δὲν είναι άκατανόητο πώς οι χωρικοί της έπαρχιας του έδωσαν τὴν ιητ-φο τους

Ο 'Αλέξης, φυσικανθήλαιοφορεύοντος, μὲ τα χωματεύητα, μετάντινογέλεια τοῦ διατιχισμένου' Οδυσσός, αρριβάριος στούς Αθήνας, σειγάμενος-κουνιώνες. 'Ο κανονιγόδάρος τῆς Ἐποχῆς ἔγραψε:

“....**Η φουντανέλλα δίλων και**
δίλιγον ἐξηράνεται και δύο τὴν ἐφέ-
σαν, τὴν είχαν ἀπλοποιήσει. Ο Στρ-
ατόπολας ὅμως ἔφερε ταύτην ἐν ὅ-
λῃ της τῇ μεγαλοπρεπείᾳ, ἔκαπον εύ-
πιχον και φυντωτῷν. Τὰ μεγάντια
και τὰ τοντζλώνυτα τὸν ἥσαν βαθέος κυ-
ανοῦ χρωματος και ἀργυροκένητα.
Τὸ φέατι τὸν είχε ὅλη τὴν κομψότητα
τῶν φεύσιων τῶν στρατηγῶν τῆς Ἐ-
παναστάσεως, ὅπερ δὲ ἀντέδ και μό-
νος παρέμεινεν ὁ πιστὸς τηρητής τοῦ
ἐνδόξου ἐνδύματος...”**Οπου και ὅν**
ἐφαντεῖτο, προσειλκε τὰ βλέμματα ύ-
λων και παρουσίαζεν ἐν μέσῳ τῆς πε-
ζῆς ἀμφιέσεως τῶν συνχρόνων, τὴν
γραφικήν πολυτέλειαν τοῦ ἐνδόξου πα-
σελθόντος...”

* * *

Ο 'Αλεξής Στρατόπουλος ἀφησε ἐποχὴν ὡς βουλευτή. Πάντοτε μὲ τὴ σιγαπούλινεσι καὶ πάντοτε ἀσύλωνθυμίνεσι στοὺς δραμώντας τῆς πρωτεινόθησας ἀπὸ πλήθος σηματωτόντων του, ἀνέβακετεθνινούτας τὶς σκάλες τῶν 'Υπουργείων γιὰ διοικητήν!

μυστικά τῶν τάφων.
πτοῦ Γενέντε Σαΐν-Μυρού)



Τὸ Πνεῦμα ποὺ φυλάει τὰ μυστικὰ τῶν τάφων.
(Τοῦ γλύπτου Γενέ ντε Σαιγ-Μακρώ)



Τότε δι Μυστικούς την παραδοσιακή συνέχειαν την φωνή της
λέγεται ότι οι μάνες γύρισαν την Σανδρίνη σε έναν φανταστικό
διάστημα της αγάπης την έπιπτωσαν σε έναν άνθρωπο που
τρόπος για να ναρκώσει λίγο τον πόνο του, ήταν να ψύχει
την άρρη σκέψεις νότι πάση πυρναΐα, μια κατόπιν ηε-
τανύνωσε και πήγε, καθώς θα ίδιανε, στο Μπατέν της Γερμανίας, στην
Εποικεία μερικά μέτρα από τα Φλογερώτερα γράμματα του σήμανθη.

ΠΑΡΙΣΙ, Αὔγουστος 1834.

Αγαπημένη μου, γιατίς φεύγοντας άπο το πάτη της μητέρας σου, της ξηρασία τα χορόματα πον δύ μον ζεισιστὸν δή μην πάω στην Ηράκλεια. Μόν τι θύμος πρόδημα καὶ ἔται δέ φύγον σε τεσσερες μέρες. Κανές δὲν θα μάθη το ατίο του ταξιδιώτος μου, μα στηριζόμων νά το πό δίχος φόβο καύ δίχος φεύγειν τριτογή. Σταρέψεις βαλλά πούλ τις δινάματις μου, φαταζόμενος ότι δύ ματαρεδούν νά σιδην καύ επειτά απέντο πον έχειν, κοριζόν νά έχαμπεντοντό καί μεταφράστορο.

Για μέρα Σαναρχίζοντα τώρα μήδερ πόνων και δυστυχίας. Ούτι Σαναβάδιο άνθεσάν μας, άχρια μια φορά, τη βοργά και τη σάλαστα, Έπλευσο ώμου ποὺς αντί θύ είνε τη τελεταία δοξασία. Ξέρω να μην στοιχεί η άπομαρκανίας μου απέραντη από σένα. Μή είσαι, δε πεινασμένος πατέρας μου, έχει έτανο στον ογκόνα, δεν θά μ' θυμάσιόν δειλό, δινας θά σαρωναστών μια μέρα μαρτυρία του. Τό ταξέδι: αντό είνε ή τελετήν μων πρωτοπόθετεν γι' αν νά κρατηθώ στη ζωή. "Υστερα δὲν θά μου μείνη τρεις τίτοτε..."

Ο κόσμος δὲ μάθῃ τὴν ιστορίαν μου.
Θέλει τὴν γραφήν. Δέν δὲ χρηματεύσῃ ιστορίαν σὲ
καινένα, μὰ δῆσι αἰσχολογεῖν τὸν ίδιο δρόμον
μὲν ἐμένα. Ήδην ποιεῖ οὐδέποτε. «Οσοι περι-
πατοῦν στὸ κέλαιο, τῆς ἀβύσσου, δὲν κλα-
μάσσονται» έπειτα μὲν τὰ πέρατα.

Μά μὴ νομίσῃς ὅτι θὰ σου κρατήσω χρι-
κα γιὰ δὲ ἀντά. Ἡταν γνωφτὸ νὰ εἰσι-
για μένα νὰ δύνατος κι' ή ζωὴ μω. Ἡ ἐ-
πλογὴ σου είνε δίκαια. Πρέπει νὰ υποτα-
γθῷ στὸ μωρόδιο.

Θὰ φύγω για πάντα, θὰ φύγω μονάχος
χωρίς ἔνα σύντροφο, χωρίς ἔνα σκύλο...
Τὸ μόνο ποὺ σου ἡπτῶ είνε νὰ σὲ δῷ γιὰ
τελευταία φορά κι' ἔνα στεργό φιλ... "Αν-

Στριφτόμπολας δημολόγησε :

— Να, Τούρκος είμαι, πλακά μένω !
— Μά τι Τούρκος είσαι σ' όν τών φορεζές
φυστανέλα, και μάλιστα τέτοια φυστανέλ-
α, και του είσταν.
Καὶ ὁ Στρατόπολας ἀτάραχος :

Ἡ σατιρικὲς ἐφημερίδες, ἔχοντες τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπεισοδίων ἀντοῦ, τὸν ἐπαπύρισαν ὡς «Στρατηγικούς» ἢ «εφένδη», ἀλλά οὐκ Πατούλου βιούμαρτος ἀντὶ ἑκατοντάριστης τὸ γαβᾶ τον:

— Θέσεις θέλω ! φοισφέταια θέλω !...
Κάποτε, τις Ἀπόχρησ, ὁ περιήγημος ποιητής
σ' εν, ἀντέληθη τὸ Στριφτόμπολα νὰ παφακούν
ένστασι του, και ἐνθωσιασμένος ἐφώναζε :

— Να μ' ἔνας φυστανελλάς,
Ζήτω, ζήτω ἡ Ἑλλάς ! ...
Τὸ λαῶκ πλῆθος ἐπανέλαβε τὴ ζητωριανὴν καὶ τὴν ἄλιτ μέρα
ί, ἐφημερόδεις ἐθμοσίειναν τὸ ἐπεισόδιο, μὲ σχετικὴ γελοιογραφία.

* * *

¹Ἐν τούτοις, δὲ Ἀλέξης Στρατηγὸς ἔμενε πάντοτε πιστὸς στὸν ἀνώμαλης τῶν πρώτων μας βασιλέον. Διηγόντα διάφορο ἀνέκδοτα τοῦ Ὄθωνος καὶ τῆς Ἀμαλίας, ἡσεφ ἀπὸ μηνής ὥληληρο τὸ ἐλεγούν τοῦ Ἀχιλλέως Παφάσκου στὸν Ὄθωνα καὶ ἀναστέναξε λέγεται.

*Περασμένα μεγαλεῖα
Καὶ διηγῶντας τὰ γὰρ κλαῖς.*

Ο Αλέξης Στριφτόπουλας πέθανε στάς Πάτρας, σε ηλικία 92 ετών.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Η ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΤΟΥ ΜΥΣΣΕ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ

φοβάστα θη, ζαναβλέποντάς με, ότι με λαγωγόησης ξέστο καί για μα στηγμή, ή αν αύτό που σου έγινε νώι πειραρχή τον Πέτρο (τον Πέτρο τον Κέλο), διαδιπάντη νώι μονάρχης. Ήττα είναι βέβαια αύτό που ο χρόνος για μένα, μά δεν θα παραπονθούμε... 'Αλλ' αν έχεις θάρρος, δέξου με μένο, στό σπίτι σου η άλλος, μπορ θέλεις. Ούτε θα σου παραποτάνω, ούτε θα σε μαλώσω, ούτε θα σε λατρέψω.

Δέξου με απάντη στήν καρδιά σου, καὶ ἂς μὴ μαλάσσουμε οἵτε γὰ τὸ παρεῖθον, οὔτε γὰ τὸ μέλλον. Οὐ γεράμος μαζὶ ἂς μήν εἶνε ὁ συνηγένενος χωρισμός ἐνώς ἀντός ποιῶν ἄγαπα ἀσάνα σαν τρεπέλος καὶ μᾶς γνωναῖς ποιῶ ἔταφε ν' ἄγαπά. Αὐτὸς ἐν τῷ χωρισμῷ μαζὶ χωρισμός διον ψυχόν ποιῶ ητέφερα, οὐδὲ πληρωμένονταν, ποιῶ ἀνταμονώντα στὸν ἀνδρόν καὶ ποιῶ στέλλοντας ὃ θέασα στὸν ἄλλον μιᾷ κραυγῇ ποιῶν σοιν χωριστοῦν γιὰ λάγα την. "Αὐτὸς ἐνέ ἄγνω μάρι σαν την θεϊκή ἀγάπη, βαθὺ πάν τον ὑδρώπιον πόνον!" Ωραίωναντασικά μου! Απίθατος ἀπάντη μοι ἀπαύλη τον ἀνάμνισο στέλλων, καὶ ψάλε! Θά είνε ή στερνή ἀνάμνησι σοι ποιῶ θά διατηρῆς στη γηραστεία σου, ή ἀνάμνησι ἐνώς παιδιον ποιῶ δὲ θά ιντάχω πειν.

Σ' ειναριστῶ ποὺ δέχτηκες τὴν παράξηνιον μον. "Οσο γὰρ τὴν ἀπόφασιν μοι νῦν φέρω, είνει ἀνέγκαιητη. Τὴν ἔλαβα γὰρ τοῦδε,

πόνα ποι τίπα νά κομητώ.
Μολόντο μὲ θεοφέρις διος ἔνα παιδί, πίστεψε πόδες εἶναι σήμερα
ἄγνωστα. Τιποτε δὲν μὲ Σεγελᾶ, τιποτε δὲν φοβοῦμαι, μήτε ἐλπίζω
τιποτε. Μον̄ λέει παρεχθῶ διτὶ αἰσθάνωμα πατος ἔγειρισμά.
Οὐχ, δὲν ἔγειρισμά. Αἰσθάνωμα τὴν μόνη ἀγάπη τοι διὰ
αἰσθάνθι σ' ὅπῃ ποι τῇ ζωήν. Στα λέων καθαρά καὶ καθαρέα, γρατ̄
ἔησα μὲ τὴν ἄγνωστην, μὲ τὸν ἀλεπάστο πόνο τῆς ἀγάπης αὐτῆς,
μέρα μὲ τῇ μέρᾳ λεπτὸ μὲ τὸ λεπτό, στῇ
κυαναξίᾳ στα πόλιθος, τέντε μήνες τῷσα...
Ξέρω δεινά πόσ εἰν ἀνίστοτες ὁ πονος μου,
μα τέρος ἀδύνα πατος ἔλανα ἀνίστηται κι η δέ-
ληση μον.

"Ομοις μὴ θλίβεσαι γὰρ δὲ ἀντά, ἀγαπη-
μένων μου, σὲ ἐκτενόν. Θὰ περιστῇ καὶ ὁ πο-
νος μου, δύος διὰ περοῦν.

Πραγματοποιεῖται τούτη η περίσσευτη στον Πρωτόπολην της Αθήνας.

Γαῖας μου πότε θέλεις νά σε ιδώ. Φρέγω
τὴν Τετάρτη ἡ τῶν Πέμπτη, τὸ ἄργος· εὔρ.
Αὐτόν πολυαγαπημένη μου.

*Tò παιδί σου
·Ο 'Αλφωέδος*

*Στὴν Ἰδια.
(Γράμμα χωρὶς ἡμερομηνία, γραμμένο
κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δυὸς μέρες μετὰ των
περιμετάνομος.)*

πορθυγονεύοντο. Σούπειψη, λοιπόν, τόσο τὸ μάρος; "Αξιανδριδῶντες καὶ θὺ σοῦ δάσον. Μίλικε, ἡ ἀνθέλη, μὴ μιᾶς. Δέν̄ έχουν λόγια τὸ ἀνθρώπινα κείλη τὸν νὰ μη μπωσ̄ ἀρεβά νά τ̄ ἀποδον. Μοῦ γραφεῖς πόζ δὲν φοβανά ωτί δύ πειραχτή ὁ Πέτρος ἀν̄ μὲ ξανθαδεῖς. Γιατί τί φραστας; "Η θεῖ σου δὲν ἀλλάζει καθόλου; "Η φοβανά μήρ̄ αλγράστισ τὸν ἔγονόν μου; "Ακούσε, ἄχοντας ἀγαπημένης ιου, ἀν κάποιον ἀποεινώθη τῆς παληῆς σου ἀγάπης για μένα σύνεται ἀσώντι στὰ βαθιά τῆς καρδιᾶς σου, ἐκεί να συναπτιθούμε κάποιον, στὸ σπίτι ιου, στὸ σπίτι σου, στὸ νεφροπαρεΐο, στὸν τάρο ως πατέρεα μου (ἔχει θὺ ήθελα νά σέ ίδω για τελευταία φρον). "Ανοίξε μου τὴν καρδιά σου χωρὶς καμιά διασθοδονία. "Αφροῖς με νά σου εργασθώ για τελείωτα φρόνι ὅπι νὰ πειλάνω μὲ τὴν ἀγάπη σου στὴν καρδιά μου. "Ενα τελευταία φύλι καὶ μάτιό! Τι φοβανά; Παιδί ιου, θυμάσται τὸ θιλερό εκείνο βράδι στὴ Βενετία που αὐτή είλεγε δι τὴν ελ-γές κάποιο ματιστό; Νόμιζες πόζ μιλονέσ δ' ἔναν ήδιον ἀγριάλιόν; "Οχι, ἀγαπημένη μου, μιλονέσ δεν̄ φύλο. Θυμησός τούτον; "Οτι μέ-σα στὶς μαζεδονές απέτε καὶ τὶς δυστονίες, ὁ Θεός μας δίνει ίστος την παραγρούν νὰ μπων νὰ σου είλων χρήσιμος σε κάτι. Νάσαι ρέβαν γι' από, ναι, τὸ αλεθάνωμα, δὲν είλων ἔνας κακός δάμιους για σένα...

... Καὶ θερέα, νάζη τόσο ὑποτρέπει τοῖς πέπτε αὐτῶν μῆνες. να φεύγω γιὰ νὰ ὑποφέρω πειραστότερο ἀκόμη, νὰ φεύγω γιὰ πάντα, νὶ ἔχω πώς εἰσαι δινοτυχιστήνη, ἐνώ ἔθνοςάσα τὰ πάντα γιὰ νὰ σὲ ἰδω ἥρωην; νὰ μοι συμβάνειν τὸν ἄντρα καὶ νὰ μὴ μπορῶ νὰ σὲ ἴδω μιᾶς τελευταίας φρονή γιὰ τὸ τελευταῖο χάρε. "Α! εἶνε πάρα πολέ, πά, α πολύ! Εἴμαι πάρα πολὺ νέος. Θεέ μου! Τί ἔκαμα λοιπόν γιὰ νὰ ὑπο-
αγόμαι τάπα πολί;